

Ah! gråt för tusan! — hjerta lef,
 Och wisa, att du andas!
 Fram glas och bål och punsche-slef,
 Låt win och tårar blandas!
 Ty guld ej annat är än mull,
 Dukater ä' af aska;
 Jag tar mitt rus, jag vill bli full,
 Wi än' alla rasta.

Folket klagar alltid på tiden,
 Än på solen, än på moln.
 Intet tillags, frig eller friden,
 Hjernan trängs i hufvudskåln;
 Tacka vill jag, förnöjda sinnen,
 Hjertan utan sår och qwal!
 Kärlekens tempel, skönhetens minnen
 Dränker jag i min pokal.

Wisor och Historier säljas uti huset N:o 21 wid
 Stortorget, hörnet af Swartmangatan. Grönt skylt
 står wid porten.

Stockholm, Elmén och Granberg, 1823.

Mollbergs Harpa.

Tjenare Mollberg hur är det fatt?
 Svar är din Harpa? hwar är din hatt?
 Nej! hur din läpp är fluswen och stor!
 Svar har du varit? swara min bror,
 Till Rostock min Far,
 Min harpa jag bar,
 Der börjas frakel,
 Om mej och mitt spel;
 Och bäst jag spelte, pling plingeli plång,
 Kom en skofickare hjulbent och lång,
 Högg mig på truten, pling plingeli plång.

2.

Hur såg han ut? jo surdgd och flen,
 Swarta skinnbyxor, mörkblåa ben,
 Uppfästad hatt med guldträng och band,
 Randiger nattrock och läpp uti hand.

Just så såg han ut,
 På wästen ett spjut,
 Satt i ett gehång,
 Och när han blef strång
 Slog han i werlstan pling plingeli plång,
 Så att der darra båd' fällbänk och sång,
 Fönster och dörrar, pling plingeli plång.

N:o 98.

3.

Jag satt och spelte nykter och sur,
 Drottningens Pålsta i Polen, O dur;
 Rundt kring mig satt förståndiga män;
 Den drack ett stop, ett halftop drack den,
 Men hur det var fatt,
 Slog en af min hatt,
 En ann' sad' åt mej:
 Hwad fan angår dej
 Pålens affairer? pling plingeli plång
 Spela ej Pålsta, men lär dig en gång
 Ha tand för tunga, pling plingeli plång.

4.

Hör min Mecenas, hör hwad som sker:
 Jag satt så nöjd och drack mitt qvarter,
 Talte helt högt om Pål's conjunctur,
 Weten god herrar, sad' jag, och drack ur,
 Att ingen Monark
 I werlden så stark
 Förmår i sitt land
 Förbjuda min hand
 Att på min harpa pling plingeli plång,
 Och det så länge der finnes en strång,
 Spela en Pålsta, pling plingeli plång.

5.

Nu satt i vrån en gammal Sergeant,
 Twenne Notarier och en Stånd-drabant;
 De ropa nå, Skoflickarn har rätt,
 Pålen är straffadt, deß öde utmått.
 Ur strubben kom fram
 En windgd Madam,
 Slog Harpan i tras
 Med flaskor och glas;
 Skoflickarn högg mig, pling plingeli plång,
 Wäl uti nacken en skärfa så lång.
 Der har ni saken, pling plingeli plång.

6.

Rättwisa werld nu frågar jag sist:
 Led jag ej orätt? — Mollberg jo wist.
 Lider jag ej oskyldigt? Gutår!
 Harpan är sönder och näsan är sår.
 Iwi sådan förtret!
 Ej bättre jag wet
 Än fly ur mitt land
 Med Harpan i hand,
 Spela för Bachus och Venus, kling klang;
 Bland Virtuosor ta slämma och rang.
 Följ mig Apollo. Pling plingeli plång.